

Den danske sang

Musik: Carl Nielsen • Tekst: Kai Hoffmann

Den dan - ske sang er en ung, blond pi - ge, hun går og nyn - ner i

Dan - marks hus, hun er et barn af det hav - blå ri - ge, hvor bø - ge lyt - ter til

bøl - gers brus. Den dan - ske sang, når den dy - best klin - ger, har

klang af klok - ke, af sværd og skjold. I - mod os bru - ser på

bre - de vin - ger en sa - ga - to - ne fra he - den - old.

1.

Den danske sang er en ung, blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang, når den dybest kling
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

2.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemål.

3.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad;
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.